

je nadmíru ušlechtilá kniha, ale domnívám se, že podle ní nelze natočit dobrý a úspěšný (tj. v každém čase úspěšný) film. Děj je chudý a bez básnickova slova bude působit naivně. To je škoda pro Raise i pro filmaře.

Myslím, že široká veřejnost miluje Pantátu Bezouška tak, jak byl napsán. Nelze tedy přičiňovat k věci nové motivy. Rozvlnit pak příběh nějakým dramatizačním zákrokem se mi zdá stejně smělé. Pohoda Raisova románu to prostě nesnáší. Pan Králiš a slečna Melanka jsou pasívní milovníci, nedostaneme je k pražádné akci a tím méně k akci dramatické. — Pokud jde o pana radu, není jeho zloba nikterak zásadní. Stačí tichounce moudré prostředky pantátovy a je z ní vyléčen tak snadno jako z rýmy.

Doporučuji podnikateli, aby upustil od svého záměru a natočil něco jiného. Bude-li na věci trvat, přimlouvám se, aby pracoval s literárním historikem, který by bděl nad správným pojetím a který by do filmu mohl vnést některé poznatky o způsobu Raisovy práce.

Pokud jde o filmové zpracování řečeného námětu, měl jsem již příležitost uvésti některé obavy. Režisérova intence a rozšířený treatment je poněkud oslabují, nicméně se nemohu zhostit pochybnosti docela.

Základní tónina Pantáty Bezouška je láskyplná shovívavost a dále chytráctví plné srdce i obmyslnosti. To je krásná příležitost pro herce, pro dramatika však neznamená příliš mnoho kresliti figurku, která je celým svým charakterem protidramatická a konciliantní.

O ostatních postavách Raisova románu byla již řeč. Chci jen shrnouti, že se (mimo snad pana radu) nevyjadřují akcemi a že jsou ven a ven pasívní.

Děj Pantáty Bezouška lze v podstatě vyjádřiti dvěma epizodami: Nahnal radovi strachu, že se mu může utopit dcera, a opatřil místo existenci jižjiž ztracené. — To je zřejmě málo, ale dovedu si představit, že režisér upne pozornost na krásnou drobnomalbu a že z obšírné charakteristiky výměnkářovy vytěží, co se dá. Koneckonců to nemůže být více než pietní přepis několika epických celků.